

Случаятъ трѣбваше да се приключи, а време за чакане нѣмаше — още минутка и тржбата ще изсвири. Тогава ротниятъ прикова погледа си въ бронзовото лице на сръднощния герой и му каза: — Христо, помни, до когато имаме войници като тебе, България ще бжде непобедима.

Чудниятъ бѣлослатински войникъ Христо Вутовъ Лютодолски изправи глава и отъ уста-та му здраво се откликна: „Ще се старая, господинъ поручикъ“. Възгласътъ му се смѣси съ сигнала на ротната тржба и командата на дежурния: *ставай-й!*

Часътъ бѣше точно 2¹/₂ презъ нощъта. Сивата неподвижна войнишка маса, която бѣше се слѣла съ сѣнката на голѣмото дърво, се размърда, съживи.

Изправената, още не почивала войнишка фигура на ординареца ми даде отговора на въпроса, който отначало бѣхъ си задалъ: Въ подетия двубой между глада и безсѣнието — кой ще победи?

Никой отъ двата. Другъ победи!

Победи безграничната преданостъ на нашия, българския войникъ.